

Pár všedních dnů

Vladimír Blažek

Vladimír Blažek

PÁR VŠEDNÍCH DNŮ

STOPAŘKA

„Skáknou si do mekáče pro ňáskou čízu,“ oznámila, když jsem zastrčil pistoli ze stojanu do nádrže svého BMW. Zastavil jsem jí kousek za Hodonínem a myslel jsem, že pojedou nejdál do Brna. V Brně jsem se zeptal, kde chce vyhodit, protože pokračuju na Prahu. Odpověděla, že jede také do Prahy. Tuším, že kdybych řekl, že mám namířeno až do Chebu, jela by tam taky.

Když jsem jí stavěl, měl jsem nutkání se nejdřív zeptat, jestli není náhodou prostitutkou nebo fakt někam chce. Naštěstí jsem si to rozmyslel. Měl jsem z ní pocit, když se sklonila k okénku, že by klidně jako Saxana natáhla svoji ruku přes sedadlo spolujezdce až před můj obličej a dala by mi takovou facku, až by se mi zauzloval hltan s hrtanem dohromady.

Vracel jsem se domů z Maďarska rozhozený jako hovnometem po poli a zastavil jsem jí, abych měl pocit, že dělám dobrý skutek a zahnal ten děsný vztek. Včera jsem chtěl platit kartou guláš a dvě piva v restauraci a co čert nechtěl, nefungovalo zrovna spojení. Naštěstí byli ochotní přijmout platbu v eurech. Tak to bylo ještě fajn. Měl jsem však jen stoeurovku založenou v tajné kapse peněženky, rezervu pro mimořádné případy, a oni že mi můžou vrátit jen forinty. To jsem se naštvál poprvé. Co budu dělat s takovou hromadou forintů, proboha? Nic ale naděláte, nezbylo mi než souhlasit, třebaže jsem se vztekal jak Hunyady u Varny. Ráno holt zajdu do nejbližšího supermarketu a utratím je za jídlo a víno. Když jsem pak druhý den vyjel s plným vozíkem na parkoviště a dodrncal ke svému autu, zjistil jsem, že mám

vyložený zámek a tašku s laptopem v čoudu. Brilantní práce, zlaté maďarské ručičky! Dál nemá cenu mluvit. Prostě jsem byl naštvaný jak jeleni na Konopišti před mejdanem u následníka trůnu.

Jako student jsem dojel stopem do Gdaňska a procestoval celé NDR. Kamiony, maluchem a trabanty. Jinak to tenkrát nešlo, bavoráci stáli jen před hotely na Václaváku. Jestli budu mít někdy vlastní auto, budu brát stopaře, byl jsem tehdy přesvědčen. Teď auto mám, chovám se ale jak papaláš jedoucí na oslavu VŘSR a stopaře moc neberu. Změnila se doba, nejen já. Díky analýze DNA už sice příliš nehrozí, že by mě nějaká stopařka nařkla z otcovství svého dítěte, ale zato mi klidně může podříznout krk na odpočivadle. Jestli ji potom policie najde nebo ne, mi už bude jedno.

Tahle by mě mohla také podříznout, napadlo mě. Byla sice drobná a štíhlá jak prkenice před výplatou, ale na to není třeba příliš síly.

Za tu dobu, co jsme spolu jeli, jsem se o ní nic nedozvěděl. Neměla zájem si povídat a mně to konečně ani nevadilo. Mohl jsem ji ošacovat jen podle vzhledu. Věk měla na studentku před maturitou, ale pochybuji, že někde studovala. Spíš bych si dokázal představit, že se právě vrací z metalového koncertu a jede hned na další nebo že jen přelétá z jednoho sabatu čarodějnic na druhý. Byla celá v černém a střídavě mi připomínala Morticii a Wednesday Addamsové. Na krku jsem zahlédl velkou kórku, která se táhla až kdovíkam a kterou jsem ale neměl čas identifikovat, v obočí dvě kuličky piercingu. Třetí se pak zablýskla na špičce jazyka. Prý je to vzrušující při líbání. Kde budou další? Přikázal jsem si o tom raději nepřemýšlet. Na zadní sedadlo hodila jen malý batůžek a koženou bundu. Pak nasedla, jakoby do takových bavoráků sedala denně, připnula si pás a do uší strčila sluchátka

od mp3. Uvědomil jsem si, jak krásně ladí s mým černým vozem. Tvářila se však kysele a pochopil jsem, že takovými snoby jako já v zásadě opovrhuje a že by si raději sedla za Bruce Willise na Harley Davidson. Ale on je už také starý dědek a u Hodonína ho sotvakdy stopne.

Měl jsem dotankováno a zaplaceno a ona pořád nikde. Popojel jsem tedy před „Mekáč“, vypnul motor a čekal. Připadal jsem si jak osobní řidič a bodyguard anglické královny. Fajn, jsem v klidu.

„Byla tam děsná fronta,“ posadila se a začala si strkat do hlavy ten nejtlustší cheesburger, co jsem kdy viděl. Co s ní budu dělat, až si vyhodí čelist?

Nastartoval jsem, sešlápl plyn a rozjeli jsme se. Všimla si, že se na ni občas podívám, jestli jí něco nevypadne z burgru na zem. Zatvářila se uraženě. Poser se z toho svýho bavoráka, pomyslela si, ale nic jí neupadlo. Technologii konzumace hamburgeru ovládala dokonale. Na rozdíl ode mne. Jsem v tomto ohledu břídil jak Pat a Mat na Harwardu, vím, ale do michelinských hvězdiček také nechodím. Často. Tak se nedělej.

Rozhodl jsem se, že se s ní dám do řeči. Počkal jsem, až dojí, a pak jsem spustil:

„Víte, slečno, pracuju v takové ...“

„Pavla.“

„Prosím?“

„Jmenuju se Pavla.“

„Aha, tak Pavlo ...“

„Blbý, co?“

„Co?“

„Méno. Je to blbý méno.“

„Ne, proč? Vůbec ne.“

Zatvářila se pohrdavě. Jak jí mohli dát rodiče tak blbé jméno? A já jsem jako oni, líbí se mi.

„Víte, Pavlo pracuju v takové marketingové firmě. Děláme průzkumy mezi lidmi a zjišťujeme, co se jim líbí a co ne, co by chtěli změnit, jaké mají názory na určité problémy a podobně. Můžu vám položit také pár takových otázek?“

Nejdřív ji napadlo, že není přece žádná cvičená opice, aby musela dělat, co po ní chci, ale rozmyslela si to. Přece jenom ji zadarmo odvezu pěkných pár kilometrů, proč by mi tedy nepomohla s nějakou anketou.

„Tak jo,“ vylezlo z ní otráveně.

„Nejdříve bych se chtěl zeptat ...“

„A komu to bude dobrý?“ vyrazila ze sebe, aniž by mě nechala položit první otázku, a zaskočila mě tím.

„Komu, komu ...jak to myslíte?“

„No komu to bude dobrý, ty moje vodpovědi.“

„Aha, přece tomu, kdo ty informace ode mne koupí.“

„Vy prodáte to, co vám vodpovím? Kolik zaplatíte mně za ty vodpovědi?“

„Nic, odpovídáte přece dobrovolně!“

„Si děláte prdel, ne?“

Nedělal jsem si ji, ale měl jsem silné tušení, že jsem se dopustil chyby hned někde na začátku rozhovoru. Sakra!

Pavla se tvářila flegmaticky a vychutnávala si, jak mě zahrnala do kouta.

„Kolik cizích nápadů ste už prodal, než ste si pořídil tohle fáro?“

Bila do mne a vůbec se mi to nelíbilo. Je třeba převzít iniciativu.

„Pavlo,“ řekl jsem klidně a smířlivě „povím vám popravdě, jak to vlastně je.“ Nejdřív si ji musím udobřit.

„Pracuju pro jednu politickou stranu. Děláme průzkumy veřejného mínění a strana pak ty výsledky promítne do svého volebního programu. Tak máte vlastně možnost ovlivňovat další

vývoj v republice,“ snažil jsem se působit přesvědčivě a dělal ze sebe naivního blbečka.

„Ty vole!“ Pavla se chytla za čelo a div nevyprskal smíchy. Je to fakt takový debil?, pomyslela si, ale ovládla se a řekla uraženě přesný opak:

„Si myslíte vo mně, že sem debil?“ Byla si jistá, že někdo tady debilem určitě je.

„To v žádném případě,“ ujistil jsem ji.

Tak je to jasné.

„Každá politická strana potřebuje nějakou zpětnou vazbu,“ pokračoval jsem. „Připadá mi to takhle správně a dobře. To je přece demokracie. Máte možnost otevřeně říct, co si myslíte.“ Cítil jsem, že to zní blbě. Kdyby chudák Pavla znala Rudé právo, myslela by si, že jsem tam psával úvodníky. Naštěstí byla už mladá.

„Seru na politický strany,“ řekla s ledovým klidem.

„To je jasný názor. Díky. Ale proč? K volbám asi nechodíte, tak jak by se podle vás měla chovat strana, kterou byste šla volit?“

„Děte do hajzlu,“ procedila mezi zuby, strčila si znova sluchátka do uší, natočila se ke mně bokem a koukala postranním okénkem na ubíhající krajinu.

V tom mi zazvonil přes hands free mobil. Radek.

„Čau, vole, můžu? Máš chvilku?“

„No,“ otočil jsem se ke své spolujezdkyni. I já jsem slyšel hudbu z jejích sluchátek. „Ale jo, chvilku.“

„Hele, teď jsem mluvil s Milanem. Vypadá to jako dobře. Bohouš s tím prej taky jako souhlasí. Problémy ještě může dělat Míša, ale na 90 % je to jako hotový.“

„Jo, tak to je fajn.“

„Už maj všichni Vaška jako plný zuby. Hrabe jen na sebe. Musí pustit i jako ostatním. Když to neumí, kopnem ho jako do prdele. Až to jako proserem ve volbách, chceme pořád zůstat u lizu, ne?“

„Jo, jasně. Doktor bude lepší.“

„To je jasný. Doktor ví, jak se to jako dělá. Ten nám půjde na ruku. Vašek to už jako přehání. Kdyby se to jako posralo, jsme v prdeli všichni.“

„Tak fajn, díky za zprávu. Jen se trochu bojím, aby nám to ten Míša ještě nepodělal.“

„Neboj, ten dostane svý a dá jako pokoj. Ten je pořád nenažranej, dostane svý a dá jako pokoj a ty pak budeš taky v pohodě. Dárek se už chystá. Ha, ha! Volám ti proto, abys byl jako v klidu.“

„Tak jo, díky. Neměl bych ale přece jenom tomu Míšovi ještě pro sichr zavolat?“

„Ne, rači se drž teď jako trochu stranou. Ať ho jako moc nevyplašíme.“

„Tak dobře. Dík a měj se!“

„Čau, vole.“

Ohlédl jsem se po Pavle. Seděla nehnutě a zírala pořád z okénka ven.

Nic neslyšela.

Asi po kilometru jízdy řekla, aniž by se na mne podívala:

„Vyhod'te mne na tom odpočívadle,“ ukázala rukou na dopravní značku.

Prudce jsem přibrzdil, abych ho nepřejel a zahrnul na něj. Dojel jsem až k WC. Asi potřebuje.

Odvázala si pás, vystoupila ven, otevřela zadní dveře a vyndala si své věci.

„Tak jako dík,“ řekla, poodešla pár kroků, oblékla si bundu, batoh hodila přes rameno a šla ke skupince kamionáků, kteří stáli vedle. Řekli si pár vět a pak se vyhoupla do jednoho z nich.

LEOŠ

Jsou v životě chvíle, které jsou opravdu k vzteku.

Leoš se včera vrátil z abiturientského srazu po 40 letech rozčarovaný jak Mourinho po výprasku od Baníku. Dozvěděl se, že Irena, ta nejkrásnější, nejnádhernější a nejbáječnější spolužačka, na kterou si netroufl nikdy ani pomyslet, kterou se bál oslovit i jen o školní přestávce a kvůli které celé noci nemohl usnout, jej tenkrát ve 3. ročníku tajně milovala. Byl z toho vykolejený jak lanovka na Petřín. Takže místo ní, úžasné, vysoké a dlouhonohé plavovlásky má doma malou, tlustou a hysterickou manželku. To je přece k vzteku, ne?

Naštěstí dostal dnes v práci mail. Byla to jedna z těch nevyžádaných pošt, které se neustále cpou do vaší schránky jak Japonci do metra, ale na druhé straně vám však připomínají, že ještě existujete.

Vážený pane Černý, stálo v něm, blíží se konec léta, a jestli stále uvažujete o dovolené u moře, ráda bych Vám představila zajímavé novinky. Pak následovalo další blablaba, několik internetových odkazů a podpis Markéta Poláková, cestovní kancelář Za sluncem.

Tak Markéta, hmm, zasníl se Leoš a uviděl lehce vlnící se moře, sebe ve slaměném kloboučku pod slunečníkem a vedle Markétu opalující na lehátku své božské tělo. Zpropadeně rajská představa! Cítil se jak malý Leošek na houpacích kohoutech pod vánočním stromkem. Zmáčkl „odpovědět“ a napsal:

Milá Markéto, to je dobrý nápad, někam bych opravdu rád ještě vyrazil, ovšem jediné, když pojedete se mnou. Kam byste chtěla? Leoš

Od toho okamžiku skončila veškerá jeho frustrace a v práci už nic neudělal.

Markéta, to je pěkné jméno, a hned si ji představil běžící bílým pískem jako Pamelu z Pobřežní hlídky, mává na něj a volá: Leoši, Leoši!

A Leoš nechal vyzvánět telefony a snil ...

Už je to ..., počítal Leoš, osm let, co byl své ženě nevěrný. Dost dlouhá doba, konstatoval překvapeně. Jmenovala se Milada a stýkali se pravidelně jednou ročně. Takže vlastně žádná nevěra. Je to, jako když jdete na kontrolu s vysokým tlakem nebo k zubaři nechat si udělat plombu. Rutinní akce. Nazývali to zimní soustředění nebo také vysokohorská příprava, protože se scházeli vždy těsně před vánočními svátky v jednom horském hotelu blízko Vrchlabí. Sezону pak ovšem spořádaně absolvovali se svými zákonnými protějšky. Oba se tam prvně setkali při svých pracovních cestách; ona nabízela inzerci v časopisech, které nikdo nečetl, on prodával výrobky, které nikdo neznal.

Napoprvé to připomínalo erupci Českého středohoří spojenou se zatměním Slunce a tsunami na Maledivách, při které praskaly lamelové pružiny hotelové postele a třásly se okenní tabulky ještě i o patro níž. Od té doby si pak plánovali své služební cesty ve stejném termínu a těšili se, alespoň Leoš, celý rok na ně. Sexuální posedlost se probouzela už od Jičína a za Novou Pakou platil pokuty za překročenou rychlost. Stával se alfa samcem, umělcem, stvořitelem, Belmondem s náhradní předepjatou bukovou lamelou v kufru svého auta.

V počátcích ho vzrušovala jen samotná myšlenka na Miladu, později přicházelo vzrušení až při půlení viagry, v dalších letech po jejím požití a nakonec se už prášek krájet nemusel. Pak prý dostala Milada na starost jiný region.

Třeba by to s Markétou zase šlo. Konečně, drobná nevěra utužuje manželství. S Markétou to půjde.

„Víš, Máňo,“ řekl Leoš doma u večeře „kdepak máme tu naši vkladní knížku?“

„Na co vkladní knížku?“ podivila se Leošova žena. „Střecha je opravená, tepich máme nový a sedačka ještě pár let vydrží.“

„Ale jen jsem si tak říkal, celý rok se dřeš, ráno musíš brzy vstávat, v práci máte pořád samou honičku, já ti doma také moc nepomůžu, mohli bychom konečně někam na dovolenou,“ soukal ze sebe Leoš. „Odpočinout si, nechat se trochu obskakovat, abys nemusela stát pořád u plotny. Zasloužíš si to!“ ukončil spokojený sám se sebou, jak to hezky rozehráł.

Marii to zaskočilo. Vyjeveně zírala na svého muže a nemohla tomu uvěřit. Ten Leoš, no vida, přece jen má uznání. Je to hodný chlap, vždyť já to vím. Trochu se zapýřila a pak skromně řekla: „Ále, vždyť jsme byli předloni v Krkonoších. Stojí to zbytečně moc peněz.“ Těšila se však, jak ji bude Leoš přemlouvát a jak nakonec svolí.

„Nemyslel jsem Krkonoše nebo jen tak někde v Čechách,“ odpověděl Leoš pohrdavě. „Myslel jsem pořádnou dovolenou u moře. Turecko, Kréta a tak ...“

„Leo, vždyť přece víš, že nesnáším letadlo. Nikdy bys mě do něj nedostal!“ zasmála se shovívavě Marie. Má ji tak rád, že by s ní letěl až na druhý konec světa! Dojívalo jí to. Tak ráda by letěla, kvůli němu, aby mu udělala radost, že bude s ním. Vždyť i Leoš má

náročnou práci, pořád plnou hlavu starostí, velkou zodpovědnost, také potřebuje vysadit a přijít na jiné myšlenky.

Leoš se tvářil smutně, přemýšlel, hrál si s vidličkou na stole a pak zklamaně pronesl: „Za pár let půjdeme do důchodu, myslel jsem, že bychom mohli ...“ nemohl najít správná slova „něco mimořádného, na co pak budeme celý život vzpomínat. Moc bych si přál vidět zase moře, pláže, palmy na promenádách!“

Marie mlčela a bylo jí také smutno. Nabízet Máchovo jezero nebo Lipno jí přišlo hloupé.

„A co třeba Chorvatsko nebo Itálie, tam se přece dá dojet autobusem,“ přišel najednou Leoš s objevným nápadem a podíval se zvědavě na Marii očekávaje její reakci.

„Leo,“ řekla utrápeně Marie „copak ty si nevzpomínáš, že když jsme posledně jeli na Hlubokou, musel jsi každou půlhodinu zastavovat, abych se aspoň trochu protáhla. Já s tou svojí páteří fakt nemůžu sedět hodiny v autobuse. To by mě úplně zničilo.“

Nastalo ticho. Každý čekal, že ho prolomí ten druhý s návrhem, který jej uspokojí. Leoš však na Mácháč vůbec nemyslel a Marie by na to co Leoš nepomyslela ani náhodou. Jak by přece mohl trávit dovolenou každý sám! Pak Marie vstala, sklidila ze stolu a začala mýt nádobí. Leoš zůstal sedět a hrál si se slánkou, protože vidličku mu už odnesla. V tom zazvonil zvonek u dveří. Leoš zvedl oči a podíval se na Marii. Kdo to jen může být takhle večer? Marie otočila kohoutkem, otřela si ruce do utěrky a šla otevřít.

Do bytu se vřítela vysoká štíhlá blondýna, levou rukou si odhrnovala vlasy z čela a její nedopnutá blůzka vzbuzovala při tom vzrušující fantasmii. Dlouhá květovaná sukně zavlála kolem Leoše, jehož zrak prolétl od kotníku až kamsi neskutečně vysoko, kde končil její rozparek a začínaly krajkové kalhotky. Takhle nějak musela přece vypadat Irena v pětadvaceti, napadlo Leoše, který

vstal ze své židle a civěl. Dáma odstrčila Marii a volala: „Leo, jsi tady? Ciao Leo! Už ti dala tu knížku? Máš sbaleno?“

Marie se opírala zadkem o dřez a civěla také. Kdo to je? Leoš se mezi tím snažil učinit nějaké gesto, ale nevěděl jaké, nevěděl ani, co má říct, ani jak tu kouzelnou slečnu oslovit. Markéta? Irena? Milada? Claudie Schiffer?

Slečna se postavila k oknu a otočila se do kuchyně. Přehlédla situaci, zapálila si cigaretu, vyfoukla kouř (ó jak krásně, pomyslel si Leoš) a pak v klidu řekla: „Tak mrskni sebou, lásko. Venku čeká taxi, za chvíli nám to letí. Posluhovačka to už tady dodělá,“ máchla rukou k Marii.

Leoš ucítil facku. Cukl sebou, otevřel oči a před sebou uviděl sklánějící se Marii.

„Co je?“ vyhrkl vyjeveně.

„Chrápeš, jak kdyby bombardovali Londýn!“ řekla Marie a zase si lehla.

Leoš se posadil na posteli a usilovně přemýšlel.

„Tys mi dala facku?“ zeptal se nakonec.

„Blázníš? Jen jsem tebou trochu zatřásla. Nech mě spát.“

ATENTÁT

Ráno jsem dorazil do kanceláře na své poměry poměrně brzy. Dám si kafe a přečtu v klidu noviny. Na první stránce nějaký bláboly, tak otočím dál a vidím starého známého u bazénu na Bahamách. Tos to tedy pěkně podělal, kamaráde. Možná jsi moh bejt dneska ministrem financí, kdybys nebyl takovej vůl. Vybavilo se mi, jak jsem Vikimu před lety volal. Jo, to byla sranda! Zlaté časy! Tenkrát šlo ještě o idee, ne jako dneska. Na ty už všichni kašlou. Volební program sestavují strany podle průzkumu veřejného mínění, nikoli podle své vlastní vize. Nestojíme o politiky, kteří chtějí měnit svět. Chceme takové..., jaké si zasloužíme.

„Hele, Viki,“ řekl jsem mu tenkrát „Vašek je pěkně nasranej. Vůbec se to nehejbe. Jak tu má bejt kapitalismus, když nikdo nechce nic vlastnit? Máš prej už konečně založit ty privatizační fondy, naslibuj lidem, co chceš. Rozumíš, co chceš! Musí začít kupovat kuponový knížky, jinak jsme v prdeli. Vašek na tom postavil svou kariéru. Musíme mu pomoct, on pak pomůže nám. Ty s tím dělej, co chceš. Vašek se za tebe postaví. Když bude nejhůř, udělí ti amnestii, až bude presidentem. Neboj se a jdi do toho. Budeme ti krejt záda.“

Jo, to byla paráda. Miliony létaly a všechno bylo k mání. Šel jsi do banky, dal jsi úředníkovi deset milionů a on ti obratem poskytl úvěr na sto milionů. Takovej Van v tom uměl chodit! Jenže vrazil prachy do partaje, která ho vypekla. Dodnes mi můj blbej tip

vyčítá. Naštěstí si teď hraje fotbal s nějakým beznohým v hodně vzdáleném kriminále, tak se bát nemusím.

Vzpomněl jsem si znova na ten svůj podělanej laptop. Pořád mě to pronásledovalo jak americký komando Bin Ladina. To by moh bejt průšvih. Zkoušel jsem ještě z Maďarska volat Leošovi, ale ten to vůbec nebral. Kde se sakra flákal? Je to náš počítačový expert, třeba by mohl něco udělat. Byl to sice jen takový cestovní laptop, nic tak zase veledůležitého jsem tam uložené neměl, používal jsem ho jen na běžnou soukromou komunikaci a pro přihlášení na tajné a dobře zabezpečené servery. Všechno je zaheslované, ale kdyby se stejně někdo přes to dostal, mohlo by to způsobit poprask. Co poprask, zřejmě pěkný skandál. Možná i setsakramentský průšvih! Copak já vím, co vlastně by šlo z něho vytáhnout? Pak jsem ale usoudil, že chmaták na parkovišti někde v Keckemétu nemůže být součástí žádné hluboké konspirace. Prostě to šlohnul, střelí to za pár babek někomu, kdo to dokáže akorát přeinstalovat, a bude to. Kdo by ztrácel čas nějakým prolamováním hesel. Raději o tom s nikým mluvit dál nebudu, mohlo by se mi to vymstít.

Jsem totiž ředitelem IBR a z IBR se odchází jedině s kulkou v hlavě. Buď si jí tam dáte sami, nebo vám ji tam natlačí někdo jiný. Vznikl za Havla hned po revoluci. Takový název jako Institut pro blaho republiky si také nemohl vymyslet nikdo jiný než Havel. Měli jsme chránit demokracii a zabránit návratu komunistům. Začínali jsme jako láskopravdovci; poctiví, čestní, nezátížení minulostí a nepodplatitelní hoši od Bobří řeky. Naším úkolem bylo získávat informace o lidech, kteří vstupovali do politiky, a ty informace jsme získávali všemi prostředky bez ohledu na platné zákony. Žádné svazky STB nebyly skartovány, všechny jsme získali my a vypouštěli z nich jen to, co jsme uznali za vhodné. Fáma o skartaci byla jedním z našich nejpodarejších kousků. WikiLeaks

si dneska čtu před spaním místo diazepamu. Má-li se demokracie udržet, nemůže se chovat demokraticky.

Institut zaměstnával asi deset lidí a ani dneska nás není o moc víc, rovný tucet. Takový počet se dá uhlídat. Všichni to jsou tak zvaní analytici, Áčka. Kromě nich pro nás pracuje velké množství externích specialistů, kteří se vzájemně neznají a nikoho z našeho institutu často ani neviděli a nejsou proto schopni vnímat souvislosti své práce. Říkáme jim Íčka, informátoři.

Jen nás dvanáct dokáže spojit jednotlivé informace. Víme o všech všechno a já vím úplně všechno o úplně všech. Je to mrazivé

...

Naše existence je oficiálně známá pouze prezidentovi a premiérovi. Jedině ti dostávají od nás výstupy a mohou nás úkolovat. Proto jsme také pokaždé věnovali dost práce na to, aby se prezidentem stal bývalý premiér. Není třeba zbytečně rozšiřovat počet informovaných osob. Stačí ty na můj vkus až moc příliš časté výměny premiérů. Jasně, nejsem naivní, tušení o naší existenci má ještě pár šťouralů, ale ti by se k tomu nepřiznali ani před španělským inkvizitorem natož před sněmovní vyšetřovací komisí.

Popravdě ale řečeno, žádná zadání od nich ani nedostáváme. Sami se nás bojí. Vědí, že víme všechno i o nich. Jakmile by projeвили zájem o určitou problematiku, doplnili bychom tuto informaci do naší databáze a ze zjištěných souvislostí bychom pak mohli dojít k něčemu, o co vůbec nestojí, aby bylo odhaleno. Konsultují s námi jen doporučení Národního bezpečnostního úřadu, která dostávají. Jinak používají raději BIS. Ta je veřejně akceptovaná. Jsou to slušní amatéři. Já už například dneska vím, co dostane ředitel BIS od manželky k vánocům. Ví to snad on o mne? Může si dovolit mít on-line výpisy kdy, kde a za co platí jeho žena platební kartou?

Třebaže nám nikdo úkoly nedává, my je máme a jsme si jich vědomi. Dbáme o blaho republiky jak Muži v černém.

Pavel mi lehce klepnul na dveře kanceláře a hned vstoupil dovnitř, aniž by na cokoli čekal.

„Mám tu zajímavou složku, koukni se na to. Zdá se, že se něco děje,“ vyrazil ze sebe netrpělivě. Pochopil jsem, že to zřejmě bude vážné, protože Pavel byl klid'as a nic ho jen tak nevyvádělo z míry.

„Než se do toho pustím, řekni mi stručně, o co jde,“ odpověděl jsem mu a ukázal na křeslo, aby se posadil. Viděl jsem na něm, že se cítí jako Jerry, když napálí Toma.

„Na Vladimíra Blažka jsme narazili čistě náhodou. Kamery na benzínce u Rozvadova zaznamenaly, že zhruba před dvěma měsíci prohodil pár slov s Abdelhamidem Abaaoudem, když tankovali vedle sebe na čerpačce. Nic jsme si od toho neslibovali, ale pro jistotu jsme ho pak pár dní sledovali. Nedělo se nic, vypadal čistě a chtěli jsme toho nechat. Pak najednou poslalo Íčko hlášení, že Blažek převedl půl milionu do Švýcarska a ty pak obratem zmizely do Indonésie. Tak jsme ve sledování peněz i Blažka pokračovali. Všechno máš v té složce. Moc velký pozor si nedává. Často se chová jak úplný amatér. Trvale zapnutý obyčejný mobil, žádné šifry, žádné kódy. Víme o každém jeho kroku, takže tam najdeš seznam všech lidí, s kterými se za poslední měsíc sešel, místa i časy schůzek. Každý den jsou ti lidé zajímavější a zajímavější. Maily moc nepoužívá, facebook nemá, ale neodpustil si nějakému panu Osvaldovi retweetnout, že dějiny lze snadno změnit včas mířenou střelou na správnou osobu. Ta myšlenka totiž perfektně zapadá do jeho programu posledních dní.“

„Jo, dám se do toho hned,“ uklidnil jsem ho a zároveň mi prolétlo hlavou, že něco o kulce jako součásti politiky jsem před pár týdny slyšel v Hovorech z Lán nebo bůhví odkud to dneska vysílají.

„Rozhodni, co s tím. Máme podle mne tři dny,“ uzavřel naši diskusi, vstal a chystal se odejít.

„Jsi dobrý analytik, Pavle,“ cítil jsem potřebu ho pochválit.

„Ještě jsi to nečetl,“ opáčil. Na pochvaly jsme si mezi sebou moc nehráli, za to tu panovala bezmezná vzájemná důvěra.

Vstal jsem od svého pracovního stolu a posadil se do křesla, kde předtím seděl Pavel. Bylo to pohodlnější a odjakživa jsem věřil tomu, že z tohoto místa dokážu vyřešit všechny zapeklité případy. Přendal jsem si noviny na konferenční stolek, natáhl na něj nohy jak Phil Marlowe a boty položil na fotografii presidenta, který nám sděloval, že se chystá v příštích dnech na pracovní návštěvu Zlínského kraje. Otevřel jsem složku a začal číst. Zprávy v našem institutu se vyznačovaly jasností, srozumitelností a stručností. Byl jsem přesvědčen, že každý analytik stojí za každým svým slovem a že vše, co je ve zprávě napsáno, je stoprocentní pravda. Jakákoli polemika nebo zpochybňování jejich výstupů by pro mne znamenaly jen ztrátu času.

Případ byl zpracován skvěle. Počáteční nesourodé informace se postupně začaly vzájemně spojovat tenkou nitkou. Blažkův zdánlivě bezvýznamný výlet na festival vojenských hudeb do Kroměříže dostával najednou smysl, stejně jako návštěva v léčebně epileptiků a nákup velkého černého deštníku v internetovém obchodě. Na první pohled náhodná setkání s třemi bezdomovci a dalšími bezvýznamnými lidmi začínaly vytvářet síť vzájemným vztahů a souvislostí. Jednotlivé internetové stránky, které si Blažek v posledních dnech otevíral, a telefonní hovory vykreslovaly nakonec jasně obraz jeho plánu. Mapa Kroměříže, náměstí, Jilmová ulice, park s travnatým pahorkem, knižní velkosklad, Osvald, Jakub Rubín ... Vždyť je to přece jasné!

Vyskočil jsem z křesla, otevřel dveře kanceláře a zakřičel: „Pavle!“

Pavel se objevil okamžitě.

„Vidíš to stejně jako já?“ zeptal se, třebaže mu má odpověď byla předem jasná.

„Víš něco o tom policie?“ zeptal jsem se.

„Ne. Prošel jsem jejich záznamy i tajná hlášení, o nějakém Blažkovi nemá nikdo ani ponětí. Musíme s tím udělat něco sami.“

„To se dalo čekat,“ povzdychl jsem si. „Objednej mě okamžitě u presidenta.“